

рия камъкъ и вдигна голѣмитѣ си изпъкнали очи къмъ плъха, който стоеше онѣмѣлъ отъ учудване.

— Ти си най-големата пѣвица на свѣта, — викна плъхътъ, — защо не постъпишъ въ нѣкоя опера.

— Каниха ме, ала азъ не приехъ. Искашъ ли да се разходиме заедно по брѣга?

— Искамъ! — отговори плъхътъ.

Тръгнаха. Жабата говорѣше бързо като картеница. Разказваше, какъ единъ щъркелъ нападѣ нейния нераздѣленъ другаръ и какъ тя се спасила, като скочила въ рѣката.

— Ти си най-сладкодумната жаба на свѣта! — заскимтѣ

плъхътъ. — Защо не пишешъ стихове и приказки за деца?

— Пиша, въ всичкитѣ жабешки списания ще видишъ моето име.

Навлѣзоха въ градината на воденичара. Спрѣха на сѣнка подъ единъ широкъ тиквенъ листъ. Наблизу едно мъничко птиче дърпаше съ човка нѣкаква жилава тревичка.

— Плъхчо, — неочаквано жабата погледна съ свѣтнали очи своя другаръ, — съгласенъ ли си да се свържемъ съ тебе за вѣчни времена?

— Стига да искашъ, — прошепна плъхътъ, — но какъ ще се свържемъ?

— Ще ти кажа. Хей, птиче — обърна се жабата къмъ

